

Corector: Irina Floarea

Coperta: Mona Velciov

© Editura Sophia pentru prezenta ediție

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

EFREM SIRUL, sfânt

**Plînsurile Sfântului Efreu Sirul / îngrijirea
ed.: monahul Filotheu Bălan și Florin Stuparu -
București: Editura Sophia, 2010**

ISBN 978-973-136-167-3

I. Bălan, Filotheu (ed.)

II. Stuparu, Florin (ed.)

243

PLÎNSURILE DE LUNI SEARA

Priemește rugăciunea gurii celei
întinate și necurate, Stăpîne al
tuturor, Iubitorule de oameni Iisuse
Hristoase! Și să nu Te îngreșezi de
mine ca de unul ce sînt nevrednic
și nepriceput, nici sufletul meu ca-
re de iad se apropie să îl judeci ne-
vrednic de mîngîierea Ta! Caută-mă
pe mine ca pe oaia cea rătăcită, că
pustiu m-am făcut de toată osîrdia
și cugetarea spre a mă îndrepta pe
sine-mi! Că, după ce m-am orbit cu

dulcețile și cu dezmierdările, întu-
necat am sufletul meu și, din beția
patimilor, împîclită am inima mea.
Mărturisesc Ție, Doamne, Mîntui-
torul lumii, toată amărăciunea mea,
răutatea, dobitocia. Voi spune iarăși
toată a Ta veselie, dulceața pe care
ai făcut-o cu mine pentru bunătatea
Ta, Iubitorule de oameni. Dintru înt-
îia vîrstă m-am făcut întăritător, fără
de osîrdie către bunătate, a toată ră-
utatea aflător, a tot păcatul lesne lu-
crător. Și Însuți – o, Stăpîne! – ai tre-
cut cu vederea toată răutatea mea,
pentru îndurările Tale cele multe,
Fiule al lui Dumnezeu. Capul meu
se înalță prin darul Tău, Stăpîne,
dar se smerește iarăși pentru păca-
tele mele. Mă trage iarăși pe mine
darul Tău către viață, și eu mai vîr-
tos către moarte cu bună osîrdie mă

duc, că prea-reaua obișnuință a trîn-
dăviei mele mă trage, și nevrînd, că-
tre sineși. Grea este obișnuința pati-
milor! Ea leagă mintea mea cu legă-
turi nedelegate, și dorite și iubite se
află mie de-a pururea legăturile. Cu
obișnuința curselor mă leg eu, ticălo-
sul; și mă bucur, legat fiind. Cufun-
dat sînt întru iadul cel prea-amar, și
mă îndulcesc. În fiecare zi vrăjmașul
înnoiește legăturile mele, și eu mă
bucur. O, mult-meșteșugirea vrăj-
mașului! Mă leagă pe mine cu legă-
turi pe care eu nu le voiesc, însă de-a
pururea îmi aduce niște legături ca
acestea și curse pe care eu cu mul-
tă dulceață le primesc; căci îmi cu-
noaște aplecarea și voirea, căci este
mai tare, și întru o clipeală îmi adu-
ce legătura pe care o voiesc. Acesta
este plînsul, aceasta este tînguirea,

ocara și rușinea: că m-am ferecat eu ca și cu niște obezi întru voile mele. Că, putînd să zdrobesc legăturile întru o clipeală de ochi și să mă fac slobod de toate cursele, nu voiesc să fac aceasta, de trîndăvire biruit fiind și obișnuinței patimilor cu aplecarea și voirea robind. Aceasta este iarăși mai cumplit și plîns de rușine plin, că eu cu voirile mele mîerg la vrăjmașul meu. Mă leagă pe mine și mă omor în patimi de care el se bucură. Și, putînd să zdrobesc legăturile, nu voiesc. Putînd să fug de cursă, nu poftesc. Este oare altceva mai amar decît plînsul și tînguirea aceasta? Este oare altă rușine decît aceasta mai grea? Nu este, socotesc eu, nimic mai amar decît rușinea aceasta, decît a face cineva voile vrăjmașului său. Și – așa aflîndu-mă eu, netreb-

nicul, și cunoscînd legăturile mele – le ascund pe ele cu chip de evlavie. Și conștiința mea mă muștră pe mine pentru acestea pe care le lucrez. Pentru fiecare mă muștră: Pentru ce nu te trezești, ticăloase? Au nu știi că lîngă ușă este înfricoșata zi a Judecării? Scoală-te ca un puternic, rupe-ți legăturile tale! Întru tine este puterea dezlegării și a legării.

Cu aceasta de-a pururea mă muștră pe mine sfînta conștiință, și nu voiesc din legăturile curselor să mă izbăvesc. Mă tînguiesc și suspin pentru acestea în fiecare zi, și întru înseși patimile mă aflu legat. Ticăit și ticălos sînt eu, nesporit întru lucrul cel bun al vieții mele, netemîndu-mă de cursele morții. Trupul meu este îmbrăcat cu chip de evlavie înaintea privitorilor mei, iar sufletul s-a fere-

cat în gânduri necuvioase ca în niște obezi. Din afară mă fac evlavios cu sîrguință, și din lăuntru sînt uriciune înaintea lui Dumnezeu. Îmi îndulcesc graiul meu cu oamenii, amar fiind și rău cu voirea. Și ce oare vôi face în ziua cunoștinței, cînd Dumnezeu le va arăta pe toate înaintea Divanului? Mare frică ticăloșește inima mea adeseori, de vreme ce mă strîng cu lanțurile nemărginitelor mele fărădelegi. Eu însumi știu că acolo mă voi munci, dacă nu voi împlînzi aici cu lacrimi pe Judecătorul. Pentru aceasta mă rog să nu Îți încui îndurările Tale, Stăpîne, întrurgie, căci Însuți aștepți întoarcerea mea. Căci nu voiești să vezi pe cineva în foc arzîndu-se, că voiești ca toți oamenii să se mîntuiască în viața cea veșnică. Deci, îndrăznind la îndură-

rile Tale, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, cad înaintea Ta rugîndu-mă: Caută spre mine și mă miluiește! Scoate din temnița fărădelegilor sufletul meu și strălucește-mi mie rază de lumină în cugetul meu mai înainte de a mă duce eu la Judecata ce va să-mi fie înfricoșată, unde nu este nicidecum cu putință a mă pocăi pentru răutăți. Frică mare mă apucă pe mine, ticălosul și înverșunatul, cum mă duc ne-gata cu totul și gol de fapte bune. Frică și temere mă cuprinde pe mine, că mă văd pe sinemi fără de osîrdie spre bunătate; și cu gânduri împotrivnice mă viscolesc, că mă plec dracilor, care cu dezmierdările spre pierzare mă amăgesc. Întru multe mă socotesc a fi trebuincios, de nu mă va mustra conștiința mea. Mă asemăn negu-

țătorului trîndav și lenevos, care își păgubește zi de zi cîștigul. Așa eu, ticălosul, mă păgubesc de bunătațile cele cerești întru multele învăluri care mă trag pe mine la cele rele. Căci simt întru sinemi cum mă fur în fiecare ceas și, nevrînd, mă aflu întru acelea pe care le urăsc. Mă spăimîntez întru voirea mea cea prea-rea întru scîrbe, întru care de-a pururea păcătuiește în multe feluri. Mă spăimîntez întru pocăința mea, cum nu are înfrînarea ca temelie tare a zidirii; că nu o lasă pe dînsa vrăjmașul sufletului meu. În fiecare zi pun temelie a zidirii, și iarăși cu mîinile mele risipesc osteneala mea. Nu a pus început bun pocăința mea cea bună. Sfîrșit iarăși nu are prea-rea mea lenevire. Cu voia rob m-am făcut trîndăviei de către vrăjmașul

meu, prea cu osîrdie săvîrșind toate cele iubite lui.

Cine va da capului meu apă mult-nepovestită și ochilor mei izvoare de lacrimi, ca să izvorască de-a pururea lacrimi și să plîng totdeauna către înduratul Dumnezeu să trimită darul Său mie, păcătosului, și din marea cea înnebunită, care cu valurile păcatelor se înviforează cu furtuni în fiecare ceas, să tragă sufletul meu? Căci voile mele au biruit rănile, care nicidecum nu primesc oblojiri de vindecare. Muierea aceea, curva, deodată întreg-înțeleaptă s-a arătat, fiindcă s-a spăimîntat și s-a sîrguit, de vreme ce a urît lucrurile păcatului celui rușinos, aducîndu-și aminte de rușinea cea veșnică ce va să fie și de chinuirea cea nesuferită a muncii. Iar eu, pentru

patimile păcatului în fiecare zi rugîndu-mă, nu mă depărtez de acestea, ci rămîn de-a pururea, nebunul, întru obiceiul meu cel rău. Spre nădejde de pocăință îmi este așteptarea mea, mie, care mă fur întru deșartă făgăduință a ei. De-a pururea zicînd să mă pocăiesc, niciodată nu mă pocăiesc. Numai cu graiurile mă pocăiesc cu sîrguință, iar cu faptele la mare depărtare stau de pocăință. Iar dacă sînt întru odihnă, îmi uit și firea mea, că fac întru cunoștință răul și spre urgisire păcătuiesc. Isav loc de pocăință nu a aflat, de vreme ce spre urgisire a făcut păcatul, și nu a păcătuît răpindu-se; căci nu prin înșelare, ci întru cunoștință a păcătuît. Și, sfătuindu-se, și pe părinții săi i-a amărît, și de Dumnezeu nu s-a rușinat. Și Iuda vînzătorul loc de

pocăință nu a aflat, că împreună cu Domnul fiind a păcătuît și știa ceea ce făcea, de vreme ce avea cercarea darului.

Deci, pentru păcatele mele cele întru cunoștință făcute, ce voi aștepta eu, ticălosul? Și, dacă cel ce numai a gîndit răul întocmai este cu cel ce l-a lucrat, apoi eu ce răspuns voi da pentru nenumăratele mulțimi ale fărădelegilor mele? Ham, gîndind rîsul tatălui său, lepădat a fost. Cei ce s-au unit cu Core au fost înghițiți, nimic nicidecum zicînd sau făcînd. Și cei din vremea lui Ilie asemenea au pătimit. Și Saul, cu gîndurile slujirii de idoli învoindu-se, s-a lepădat de la Dumnezeu. Și Ahitofel, numai sfătuind întru păcat, a murit. Și fiii lui Aaron, greșind, s-au sfișit. Și Anania și Safira, cu nebăgare de